

ZSŰRIZEK!

Avagy min gondolkodtam, mikor megérkeztem

Még sosem jártam Kupuszinán

Dehogynem! A Tanyaszínházzal régebben színészként.

A templomról jutott eszembe, népviseletben mentek imádkozni a kupuszi asszonyok.

A kézfejük összekulcsolva a rózsafüzér körül, tartással sétáltak, összeszorított állkapoccsal.

Mint akik sokat tűrtek már.

A férfiak kalapban, vagy csak én képzelem?

A nagymamámra gondolok, akinél gyerekként, ha bálba mentek, elszállásoltak a szüleim.

Két összetolt fotel, benne dunna.

ITT még élnek a hagyományok, érezni a levegőben.

Ha a gyökereimet akarom megfogalmazni, a gyerekkorom jut eszembe

De ezek is csak foszlányok, illatok, képek.

Gyufával meggyújtott „sporhet”, kutyaharapás, bújócskázás az árokparton, félelem a kirekesztettségől, csak mást rekesszünk ki, ne engem!, lambadaszoknya, Pici, a háromlábú kutyánk, akin átment a traktor, a valahogy mindig kiszabaduló disznók, és sok kérdés, legtöbbjüket ki se mondtam hangosan.

Ez a találkozó kiszippant a mindennapokból.

Kérdésem még mindig sok akad.

Miért csinálja ezt még ennyi ember?

Mit miért csinál ennyi ember??? Színházat, előadásnézést, a mindennapjait?

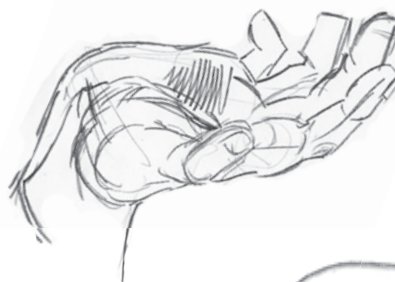
ITT a mindennapos beszélgetések által átgyúrjuk az eddigi tapasztalatainkat, világnézetünk, felfrissítjük, talán picit át is értékeljük.

És még mennyi téma indul el bennem, másokban!

Az az érzésem, jó lesz!

Milyen sok szentet ábrázoló szobor van az utcákon!

Táborosi Margaréta

Bácskertes ünnepre készül

Amatőr színjátszásunk legjelentősebb rendezvényének, a vajdasági magyar amatőr színjátszók huszadik, jubileumi találkozásának az idén Bácskertes a házigazdája. Így döntött a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség elnöksége. Véleményem szerint csak üdvözölni lehet a szövetség döntését.

Bácskertes ez idáig három ízben is vendégül látta a találkozózt, és a bácskertesiek – élükön a helybeli Petőfi Sándor Művelődési Egyesülettel – minden alkalommal, kitűnőre vizsgáztak nemcsak szervezésből, hanem vendéglátásból is. Emlékeztetőül: a III., a VIII. és a XVIII. találkozó vendéglátója, házigazdája volt ez a nagy múltú falu.

Aztán, persze ott van a bácskertes amatőr színjátszás rendkívül tartalmas, színvonalas múltja, hagyománya! A falu színjátszása ugyanis 100 esztendőre tekint vissza. Egy évszázadon keresztül nyomon követhetjük a falu színjátszásának folyamatosságát, azt, hogy az egymást követő nemzedékek nemcsak őrizték a színjátszás hagyományait, hanem állandóan gazdagították is. Tehát nemigen voltak megtorpanások, stagnálások, és ezt mindenekelőtt két legendás alakjának, meghatározó egyéniségének, a két „tanító bácsinak”, az idősebb és a fiatalabb Sturcz Józsefnek köszönheti a falu.

Az idősebb Sturcz József 1914-ben költözött családjával Bácskertesre (az akkori Kupuszinára), és mint kántortanító kapott ott állást. Id. Sturcz József napi elfoglaltsága, kötelessége mellett az amatőr színjátszás iránti érdeklődést igyekezett felkelteni, különösen a fiatalok körében. Ő volt az, aki a bácskertes amatőr színjátszás alapjait lerakta, megteremtette. S nemcsak megteremtette az alapokat, hanem sikeresen építkezett is rájuk. Így már 1919 augusztusában, Szigligeti Ede *A cigány* című zenés népszínművének sikeres színrevitelével jelezte, hogy már az első lépéseknél a minőségi szempontokra helyezte a hangsúlyt. Az idősebb Sturcz József több mint 30 esztendőn át őszinte elhivatottsággal, hihetetlen energiával igyekezett a bácskertes amatőr színjátszás fejlődését segíteni, szorgalmazni. Id. Sturcz József 1946-ban nyugdíjba vonult, utána fia, ifjabb Sturcz József ott folytatta, ahol az édesapja abahagyta. Ugyanolyan hittel, alázattal szolgálta önzetlenül azt a kis közösséget, amely tiszteletével, ragaszkodásával őt és édesapját elhalmozta.

Az ifjabb Sturcz József iskolai elfoglaltsága mellett (pedagógusként tevékenykedett) 1947-ben bekapcsolódott az akkor alakult Petőfi Sándor Művelődési Egyesület munkájába. A színjátszó szakosztály vezetését vette át. 1947-től 1983-ig összesen 61 művet a fiatalabb Sturcz József állított színpadra. A rendező-pedagógus alaposságával foglalkozott a fiatalokkal, és készítette fel őket a további munkára.

Nyugállományba vonulása után sem szakadt meg a bácskertes amatőr színjátszás folyamatossága. Hűséges tanítványai tovább éltették és éltetik ma is a falu rangos amatőr színjátszását!

Az utóbbi két évtizedben mindenekelőtt Molnár József volt az, aki érdemben, komoly szakmai felkészültséggel megőrizte a bácskertes amatőr színjátszásnak azt a dicséretre méltó színvonalát, amellyel a falu színjátszása nevet szerzett magának, nemcsak itt, szűkebb pátriánkban, hanem annak határain túl is. Tudjuk, hogy a bácskertes amatőr színjátszást általában a zenés műfajok határozták meg, és határozzák meg ma is. Molnár József természetesen tiszteletben tartja a hagyományokat, így a zenés műfajok iránti elkötelezettségét azzal, hogy ő ma már az operettek, zenés vígjátékok mellett bátran állította színpadra Arthur Freed *Ének az esőben* című világhírű musicalét! S ami igen fontos: nem a hagyományos kifejezőeszközöket választotta, hanem a korszerű színházi elemek segítségével valósította meg elképzelését.

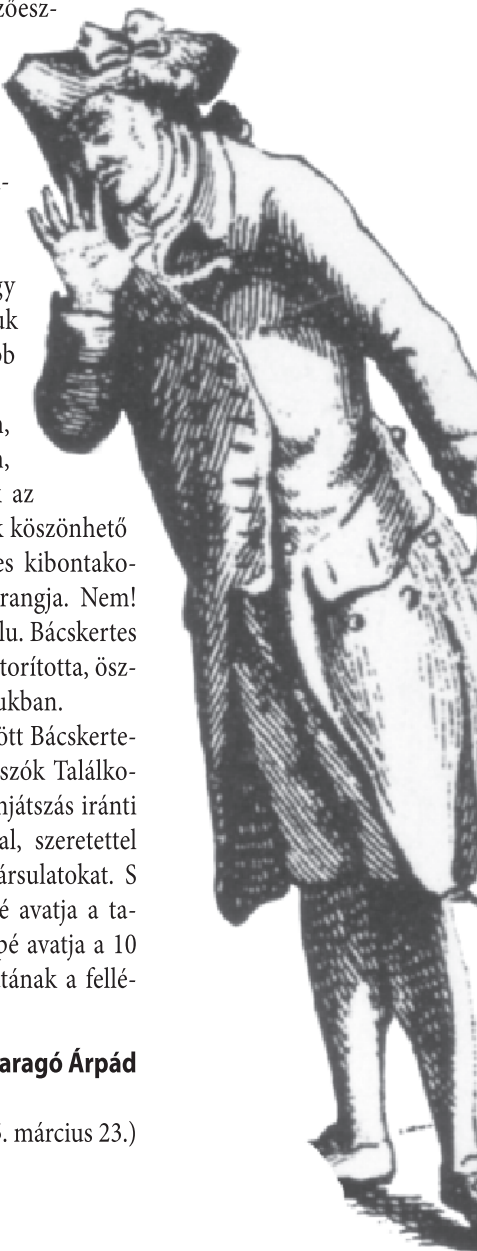
Ezzel a rövid keresztmetszettel igyekeztem elmondani, hogy Bácskertes amatőr színjátszásának múltja van, gazdag, tiszteletre méltó múltja, amelyre büszkék lehetnek a bácskertesiek, mint ahogy jelenükre, mármint amatőr színjátszásuk jelenére is azok lehetnek a szó legszebb értelmében.

Hangsúlyozni szeretném azonban, hogy a mögöttünk maradt évtizedekben, éppen úgy, mint napjainkban, nemcsak az öntevékeny, lelkes amatőr színjátszóknak köszönhető a bácskertes amatőr színjátszás erőteljes kibontakozása, fejlődése, mai magas színvonala, rangja. Nem! Ugyanis ott volt a színjátszók mögött a falu. Bácskertes egyégy kovácsolódott közössége, amely bátorította, ösztönözte, segítette a színjátszókat munkájukban.

Hiszem, hogy április 10-e és 19-e között Bácskertesben, a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozásán az ottani közönség, közösség a színjátszás iránti őszinte elkötelezettséggel, ragaszkodással, szeretettel fogadja majd a találkozón részt vevő társulatokat. S ugyancsak hiszem, hogy a falu ünneppé avatja a találkozó megnyitását, mint ahogy ünneppé avatja a 10 napos rendezvény minden egyes társulatának a fellépését. Őszinte, bensőséges ünneppé!

Faragó Árpád

(Magyar Szó [Üveggolyó], 2015. március 23.)

Az újjászületést hozó Találkozó

Orcsik Károly szilágyi plébánost kérdeztem emlékeiről, tapasztalatairól. Ha a környékünkönk szervezik a találkozót, ő biztos gyakori vendége az előadásoknak.

■ **Milyen emlékei vannak a találkozóról, amit Szilágyin szerveztek?**

– Falunkba valódi újjászületést hozott 2010 tavasza. A Kedves Olvasó előtt bizonyára ismert az a tény, hogy Szilágyin mennyire megfogyatkozott a magyarság lélekszáma. Öt éve még kb. 600-an lehettünk, mégis minden előadás telt ház előtt zajlott a 200 fős színházteremben. A szervezők, akik között magam is ott voltam, reménykedni sem mertek ekkora nézőszámban. Igaz, hogy a siker érdekében valóban mindent megtettünk: minden társadalmi szervezet tízfős csoportot delegált, akik felváltva töltötték be egy-egy nap házigazdájának a szerepét. De minden fáradságot bőven kárpótolt a résztvevők elégedettsége. Úgy éreztük, hogy ez a pici falu vendégül látta az egész vajdasági magyarságot. A legjobbat akartuk kihozni magunkból, és ez Isten segítségével sikerült is.

■ **Üzenne valamit az akkori szervezőknek?**

– Lódi Andrea, Gondi Martina és Sutus Áron belopták magukat a szilágyiak szívébe. Mind a mai napig gyakran emlegetjük őket. Számomra visszahozták a kollégista éveket, hiszen a parókián albérlőim voltak, és itt rendezték be a *Súgó* szerkesztőségét is. Ugyanabban az irodában dolgoztak, ahol Quotidán Lajos plébános úr 1927-től a királyi Jugoszlávia egyetlen magyar nyelvű katolikus folyóiratát, a *Hitléletet* szerkesztette. Boldog emlékü elődöm bizonyára örült annak, hogy újra lázas szerkesztői munka folyt a szilágyi plébánia falai között.

■ **Milyen érzés Rómából Kupuszinára költözni?**

– Diakónusként 2003-ban kerültem Vilmos atya mellé Kupuszinára és Szilágyira. Ennek nagyon örültem, hiszen tudtam, hogy ő egy olyan ember, akitől sokat lehet tanulni, többek között az életről. Szívből hálás vagyok a „gyakornokként” vele töltött időért. A négy nyugat-bácskai magyar falu túlélésért folytatott heroikus küzdelme a 90-es években csodálattal töltött el engem, a gimnazista zenta-szegedi fiút. A Tisza mentén oly távolinak tűnt a háború, de mégis sokan külföldre mentek. Ha arra gondolok, hogy a Duna-menti magyarok karnyújtásnyira voltak a háborús borzalmaktól, akkor mélységes csodálattal tölt el az a bátorság, amely az itthon maradásra ösztönözte őket.

Orcsik Károly

■ **Az első emlékek a faluról? Mármint Kupuszináról!**

– A templom és a plébánia otthona az egész közösségnek. Nap mint nap keresték fel Vilmos atyát egykori hittanosaival vagy a faluból elszármazottakkal. De betértek a plébániára szentiváni svábok, apatini szerbek vagy anyaországi magyarok is. A kapcsolatteremtés nagymestere volt. Kupuszinához köt az első keresztem is. Istenem, a kislány már hatodik osztályos. Vidám esküvők, csodálatos búcsúk és szomorú temetések. Nem felejttem el őket, mert papi életemben az első voltam. Szívből megérintettek az itteni népszokások és a népviselet is. Valódi kincs! Fontos, hogy a közösség tisztában van örökségével és súlyával. Hiszen addig fog élni és virágozni ez a kincs, amíg Kupuszinán magyarok élnek. A kezdetől fogva úgy éreztem, hogy az itt lakók tisztában vannak ezzel.

■ **Miért tartja fontosnak a színház varázsát?**

– Kiragad minket a hétköznapiokból. Nézőt és színészt egyaránt. A közönség egy estére elfelejtheti gondjait-baját, Marica grófnő estélyére lesz hivatalos, vagy megláthatja Velencét az *En és a kisöcsém* szereplőivel. A színészek pedig kilépnek megszokott életükből: mások lesznek.

Vörös Endre

Posztolj verset!

Ma, azaz április 11-én ünnepeljük a magyar költészet napját!

József Attila 1905. április 11-én látta meg a napvilágot Budapesten. Huszadik századi magyar költő, a magyar költészet egyik legkiemelkedőbb alakja. 1964. óta az ő születésnapján ünnepeljük a magyar költészetet.

Ebből az alkalomból minden évben irodalmi előadóstestekkel, könyvbemutatókkal, költőtálalkozókkal és versenyekkel, megzenésített versekkel, alternatív költészetórakkal és egyéb rendezvényekkel tisztelgünk a tragikus sorsú poéta emléke és a magyar líra előtt.

**POSZTOLJ
VERSET
AZ UTCÁRA!**

Pilinszky így ír a költőről: „Mikor meghalt, nem volt semmije. És ma – költők tudják csak igazán! – egész világ a birtoka: fűszálak és csillagok, sőt a szótár egyes szavai, amiket büntetlenül senki többé el nem vehet tőle.”

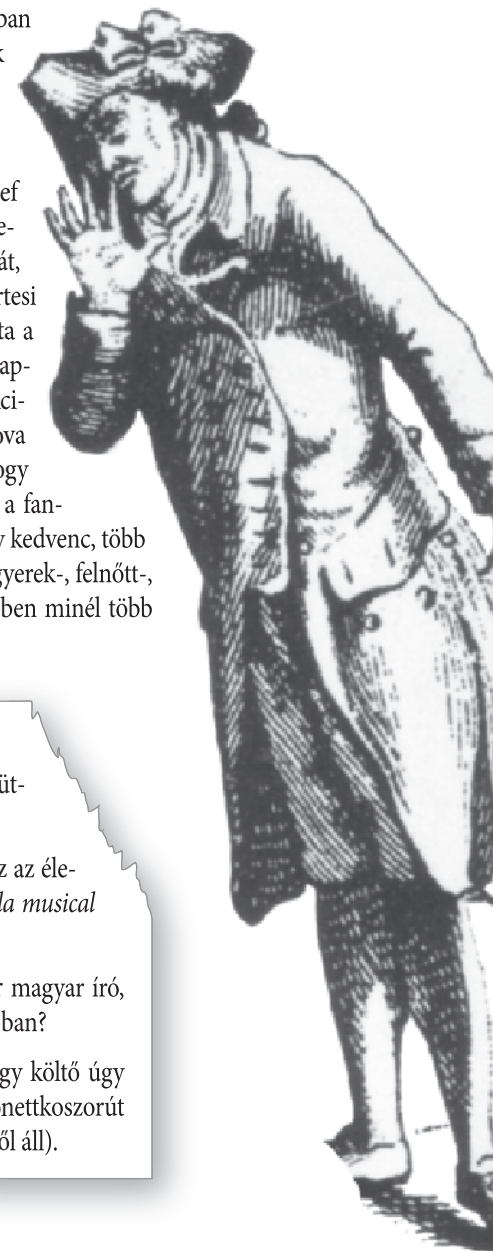
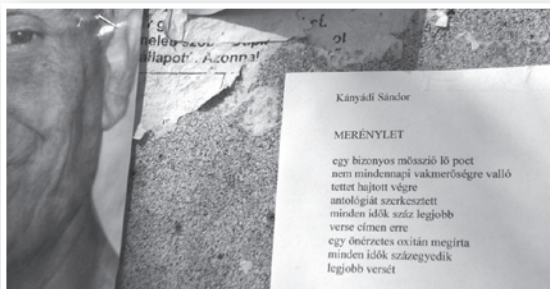
Azt mondják, a versek kora lejárt. Ha nem is a versek, de a klasszikusok felett eljárt az idő. „A költészet köszöni, jól van, nem kell a verset temetni – mondja Arató László. – Nem tapasztalom azt sem, hogy a gyerekek utálnák a verseket, sőt az 5–6 osztályosok legszívesebben mindent verses formában írnának meg, alig tudjuk őket erről leszoktatni. Emellett imádnak verset tanulni is. Bár tény, hogy a nagy költőkultuszok kora véget ért, ami régebben jellemző volt, hogy a kamaszok rajonganak József Attiláért vagy Pilinszkyért, az már nincs. Iskolán kívül ugyan elég keveset olvasnak verset, de a költészet számos más utat talált magának, leg-

inkább az interneten.” Az internet nyújtotta lehetőségeken kívül meg ott van az új műfajt teremtő slam poetry. Habár a slam poetrynek nem pont a költészet a lényege, hanem a szórakoztatás. A versformába öntött szövegek rímeinek ritmikussága pedig már-már közelít a raphez. Vajdaságban még nem annyira ismert a műfaj, mint Magyarországon. Habár hazánkban is rendeztek már a fiatalok körében menő slamesteket. A költészet átalakulóban van. A slam poetryn kívül a klasszikusok átirásai az érdekesek. Haladni kell a korrall, mondja a közhely. De tényleg muszáj haladni a korrallal?

Ami biztos, hogy 110 éve született József Attila. Halála óta számos művelődési egyesületet, egyetemet, könyvtárat, utcát, iskolát, neveztek el róla. Többek között a bácskertes József Attila Általános Iskola is róla kapta a nevét. Az általános iskola diákjai idén bekapcsolódnak a Posztolj verset az utcára! akcióba, melynek keretein belül mindenhol verseket ragasztgatnak a faluban. Az, hogy éppen hova kerül vers, az mindenkinek a fantáziájára van bízva. Nem lényeg, hogy egy kedvenc, több kedvenc, kortárs, régi, szomorú, vidám, gyerek-, felnőtt-, szép, csúf vers, a lényeg, hogy minél többen minél több verset olvassanak el.

TUDTÁTOK, HOGY:

- a kisfröccs egyik becenevét, ami a „fütty”, állítólag ő találta ki?
- musicalt is csinált a Madách Színház az életéről *Érdekességek és az Én, József Attila musical története* címmel?
- április 11-én született Márai Sándor magyar író, költő, drámaíró, újságíró is, csak 1900-ban?
- 1998-ban a költészet napját tizennégy költő úgy ünnepelte, hogy közösen írtak egy szonettkoszorút (a szonettkoszorú ugyanis 14 szonettből áll).

Megjelent:

Magyar Szó, 1997. március 13., csütörtök

Többen, mint tavaly

A vajdasági magyar amatőrszínházak és színjátszó csoportok II. találkozójára, Kisoroszra összesen 21 társulat nevezett be – Megkezdődtek az előselejtezők, döntő áprilisban

Afféle „vérpezsdítő” kulturális ambíciók érvényesítése szempontjából hirdették meg tavaly, illyentájt a vajdasági magyar amatőrszínházak és színjátszó csoportok II. találkozóját, verseny jellegű rendezvényét. A szemle színhelye Csantavér volt, a művelődési otthon nagyterme. De a színházi esték közönségének létszáma – sajnos – nem tette indokolttá az előzetes bizakodást. Most a kisorosziak, Berta Ferencék vállalták az újabb, sorrendben a második találkozó szervezését. Szerintük az objektív és szubjektív nehézségek ellenére az erőtartalékok még nem fogytak ki a kultúra számára.

Tavaly a csantavéri találkozóra összesen 18 együttes nevezett be. Most 21 társulat pályázta meg a részvételt a döntőben, s valamennyien abban reménykednek, hogy előadásukat nem csak a részt vevő csoportok tagjai nézik majd meg. Az előkészületekről, az eddig elvégzettekéről lapunknak Vörös Henrik, a szervezőbizottság tagja, a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség titkára nyilatkozik.

– A kezdet mindenképpen biztató – mondja. – Nem tudom megmondani, fejlődött-e a vajdasági magyar színjátszás az utóbbi években. Jónás Gabriella majd felméri, milyen helyet foglal el a mi mozgalmunk az itt élő nemzetekhez és nemzetiségekhez viszonyítva. Örvendetes, hogy olyan együttesek is beneveztek, melyeknek még a létezéséről is alig tudtunk. Gondolok most a lelkes tóbiaiakra, az ittabéi amatőrökre, a kulaiakra és másokra.

– Adott a probléma: 22 együttest nem volna szabad a döntőben szerepeltetni. Csantavéren túlszűrt volt a

műsor, a szakzsűri naponta 3-4 előadást volt kénytelen értékelni. A mostani válogatás természetesen valamilyen szempontból szűrést, szűkítést jelent. A döntőben a legjobb esetben 6-7 vagy 8-9 színiegyüttes mutathatja be műsorát. A benevezett együttesek kétharmadát a szervezők nem fogadhatják.

■ Milyen a mezőny?

– Tarkabarka. Látunk majd progresszív tartalmú, kísérletező formájú produciókat. Ma – a társadalom életébe való mind intenzívebb alkotó-alakító részvétel igényétől hajtva – sokan a nehezebb utat választották. Megragadták az új színházi stílus nyújtotta lehetőségeket is. Mások egyértelműen szórakoztatnak. De elmondhatom,

hogy amatőrjeink nem „kedélybeteg”: magabiztosan, szervezeten keresztül fel a megmérettetésre.

■ A versenyjelleg hasznosságát sokan vitatják...

– Tudomásunk van erről. Hát majd a találkozó után, az előadásokat követő vitákon, eszmecsereken, konzultációkon mindenki elmondhatja a maga észrevételeit. Ezek a megbeszélések legalább olyan fontosak, mint az előadások. De hát minden kezdetnek, új kezdeményezésnek megvannak a hiányosságai. Egyébként a szemlét beiktatta a versenyműsorába a Vajdasági Amatőrök Szövetsége is. Kisoroszról legalább három együttest delegálnak majd a törökbecsei zónaversenyre.

BARÁCIUS Zoltán

A benevezett együttesek

Petőfi Sándor ME, Tóba (Bóka János: Szakíts helyettem), Petőfi Sándor ME, Kupuszina (M. Hennequin – P. Veber: Elvámolt éjszaka), Jugoszlávia Máltai Szeretetszolgálatának színjátszó csoportja, Becskerek (Lukács Márta: Szent Gellért élete), Thurzó Lajos KMK, Zenta (Ladislav Smoček: dr. Burke különös délutánja, kabaréműsor, több szerzőtől), Vuk Karadžić ME, Becse (George Feydeau: Zsákbamacska), Petőfi Sándor ME, Bezdán (Fodor László: Szilveszteri szerelem), Népkör ME, Szabadka (Nádassy László: Feleség férj nélkül, Petőfi Sándor ME, Muzsla, kabaréműsor, több szerzőtől), Magyar Kultúrkör, Tiszaszentmiklós (Illyés Gyula: Tüvétevek), Az Életjel Irodalmi Élőújság Csáth Géza Művészbaráti Köre, Szabadka (Héra ítélete és Gárdonyi Géza novelláiból összeállított színpadi játék), Népkör ME, Kula (Leo Lentz: Nászút férj nélkül), Testvériség ME, Feketics (Jean de Letraz: Mackó), Egység ME, Kikinda (Frederico Garcia Lorca: Bernarda Alba háza), Mendicus, Csantavér (Görgy Czábor: Komámasszony, hol a stukker), Szirmai Károly ME, Temerin (Slawomir Mrozek: A nyílt tengeren), Petőfi Sándor ME, Zombor (Bencsik Imre: Kölesönlakás), Arany János ME, Szenttamás (Heltai Jenő: Naftalin), Búzavirág népi szokásokat és hagyományokat ápoló egyesület, Ittabé (Vukovné Lippay Etelka: Boldogság részletre), Testvériség-egység ME, Kisorosz (Kőművesné Nyáry Márta: Kukkant-oroszi).

Ma a Találkozó színpadán

Fiatalos pezsgés, kortárs és klasszikus egyaránt, avagy csodákat nézünk ma!

Ha kortárs, akkor sok minden belefér: improvizációk és Háy János, ehhez hozzájárul még, hogy a mai színjátszók átlagéletkora nem lesz túl magas. Lesz itt minden, mi szem-szájnak ingere: a napot a Zentai Magyar Kamaraszínház szerelmes diákszínjátszói kezdik, őket követi a csodákat hozó magyarkanizsai Fény-Bárka, majd a folyamatosan kísérletező magyarkanizsai Gondolat-Jel Társulat, végül pedig egy kortárs darabot láthatunk a nagyikindai József Attila színjátszó csoport tolmácsolásában.

A ZENTAI MAGYAR KAMARASZÍNHÁZ DIÁKSZÍNJÁTSZÓI, ZENTA

A Zentai Színtársulat 1990-ben jött létre. Ennek a több mint két évtizednek az a meghatározója, hogy fokozatosan kialakult egy főleg középiskolás diákból álló csoport, amely olyan színházi elveket vall, amelyeknek lényege a játék komolysága és őszintesége, célja pedig kettős: egyrészt a szép magyar beszéd, a mozgás és mozdulatok kultúrája; másrészt a színpadhoz és a szerepléshez való szoktatás. 2009 óta, amikor is Zentán létrejött a Színház, az új intézményben folytatják munkájukat a diákszínjátszók, ugyanis a Zentai Magyar Kamaraszínház kiemelt figyelmet fordít a fiatalokra. Mindezt műhely-, illetve beavató színházi eszközök felhasználásával, hogy néhány év múlva meghatározó legyen közönsége számára az az élmény, amelyet a kommunikáció egyik legkifinomultabb formája, a színház szerezhet.

A Zentai Magyar Kamaraszínház diákszínjátszói bemutatják:

A társulat szövegeiből összeállítva:

Variációk egy kapcsolatra (60')

Improvizációs gyakorlatokon alapuló játék

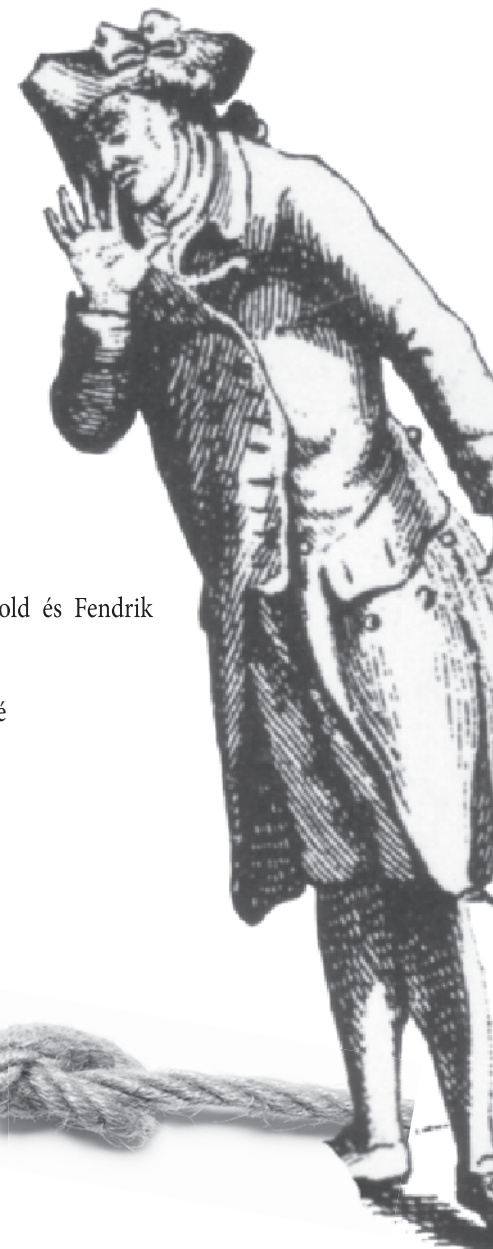
Szereplők:

- Bakos Anna
- Graca Beáta
- Győri Szabrina
- Kállai Ferenc
- Kiss Izabella
- Kocsis Egon
- Kolić Enikő
- Molnár Gábor Kati
- Mucsi Krisztián
- Pásztor Dániel
- Pece Réka
- Szeles László
- Tóth Bálint
- Török Szandra

A rendező munkatársai:

Technikai munkatársak: Balog Arnold és Fendrik Mihály

Rendező: Dévai Zoltán és Nešić Máté

A CSOPORT EDDIGI DÍJAI A TALÁLKOZÓN:

1996 – *Cselédek* c. előadás elnyerte a fődíjat (vendégszerepelhet Zsámbékon).

1997 – Domány Zoltán lett a legjobb férfi epizód szereplő.

2000 – A Zentai Színtársulat és csókaiak kooperációja kiérdemelte a rendezői díjat.

2001 – Robert Bloch *Az anya* c. pszichológiai krimijének rendezője, Lénárd Róbert Bambach Róbert-díjat kapott az új kifejezési formák kereséséért.

2002 – A *Dagasztók* c. vígjátékáért Bambach Róbert-díjat nyert az új kifejezési formákért Lénárd Róbert rendező.

2003 – A Zentai Színkör különdíjban részesült a modern színházi kifejezési formák keresése terén kifejtett kitartó és sikeres tevékenységéért.

2004 – Marivaux *A szerelem és a véletlen játéka* című vígjátékának előadásáért Pataki László-díjban részesült a csoport.

2005 – A Friedrich Dürrenmatt: *Pillanatkép egy bolygóról* c. előadás kiérdemelte a Bambach Róbert díjat és a legjobb színpadi beszéd díját.

2006 – Peter Weiss *Mockinpott úr kínjai és meggyógyítása* c. előadás nyerte el a Pataki László-díjat, valamint Mácsai Endre a legjobb férfi főszereplőnek járó díjat.

2007 – Nyikolaj Vasziljevics Gogol *A revizor* c. előadás Garay Béla-díjat érdemelt ki.

2009 – Kovács Ákos és Máriás Endre *Az éj-jel menyasszonya* című előadásáért Bambach Róbert-díjjal jutalmazták a csoportot, valamint Nagyball Tamara érdemelte ki a legjobb színpadi beszéd díját.

2011 – Presser Gábor, Sztevanovity Dusán és Horváth Péter *A padlás* című műve nyomán készült produkciójáért, melyet Mácsai Endre rendezett, Bambach Róbert-díjat érdemelt ki.

2012 – A *Valahol Európában* című musicalben nyújtott alakításáért a legjobb női főszereplőnek járó díjat Verebes Judit (Suhanc/Éva), a legjobb színpadi beszéd díját pedig Bicskei Kata vehette át.

2013 – Mácsai Endre rendezésében a *Sohaország* c. előadást Pataki-díjban részesítette a zsűri.

2014-ben a Zentai Magyar Kamaraszínház két társulattal érkezett a találkozóra, és mindkettő díjjal térhetett haza:

A zsűri különdíját a rendezői, drámapedagógiai és díszlettervezői munkájáért Kucsov Boris és Nešić Máté kapta a Zentai Magyar Kamaraszínház Diákszínpadának *Adrian Mole* című előadásáért.

A Bambach Róbert-díjat a legjobb alternatív vagy új formákat kereső előadásért a Zentai Magyar Kamaraszínház Zsebtársulata kapta a *Föld nélkül* című előadásukért, amelyet Lőrinc Tímea rendezett.

2015-re ismét egy amatőr formációja van a Zentai Magyar Kamaraszínháznak: a diákszínpadosok. A Zsebtársulat székhelye megváltozott: jelenleg Szabadkán működnek.

Ma a Találkozó színpadán

FÉNY-BÁRKA, MAGYARKANIZSA

Sok mindent kipróbáltunk már a „deszkákon”: énekelünk, táncoltunk, muzsikáltunk, állóképekben verset keltettünk életre, tavaly a zene hangjait hívtuk segítségül, hogy elmondják helyettünk, amit gondolunk, érzünk. Most mindannyian megszólalunk és megszólítunk... Várjuk, hogy történjen a csoda.

A Fény-Bárka bemutatja:

Fekete István:

Rorate (15')

Szereplők:

- Illés – László Károly
- Máté – Váradi László
- 1. férfi – Vásár Róbert
- 2. férfi – Gombos Attila
- 1. asszony – Engi Livia
- 2. asszony – Beszédes Andrea
- 3. asszony – Fehér Slavica

Rendező: Mácsai Mónika

GONDOLAT-JEL TÁRSULAT, MAGYARKANIZSA

A Gondolat-Jel Társulatot 2011 novemberében alapítottuk Magyarkanizsán. Előadásainkat azon nézőknek ajánljuk, akik – hozzánk hasonlóan – mernek gondolkodni, és újragondolni, továbbá hisznek benne, hogy a színház sokkal több, mint pusztán szórakoztatási lehetőség. Tevékenységünk a kísérleti jelzővel jellemezhető leginkább. Olyan mesterek munkássága volt ránk hatással, mint Konsztantyin Sztanyiszlavkij, Antonin Artaud, Bertold Brecht és Jerzy Grotowski, ám egyikük módszertanát sem alkalmazzuk vegytisztán. Ily módon próbálunk meg olyan előadásokat létrehozni, amelyek a jelen problémáira irányítják rá a figyelmet, de örökös emberi igazságokkal foglalkoznak.

A Gondolat-Jel Társulat bemutatja:

Sarah Kane – Euripidész – Lucius Annaeus Seneca – Jean Racine:

Phaedra (55')

Tragédia

Szereplők:

- Phaedra – Bicskei Kata + Antóci Dorottya
- Hippolitosz – Katona Gábor + Búbos Dávid
- Sztrophé – Ábrahám Gréta
- Thézeusz/Orvos – Muhi László

A rendező munkatársai:

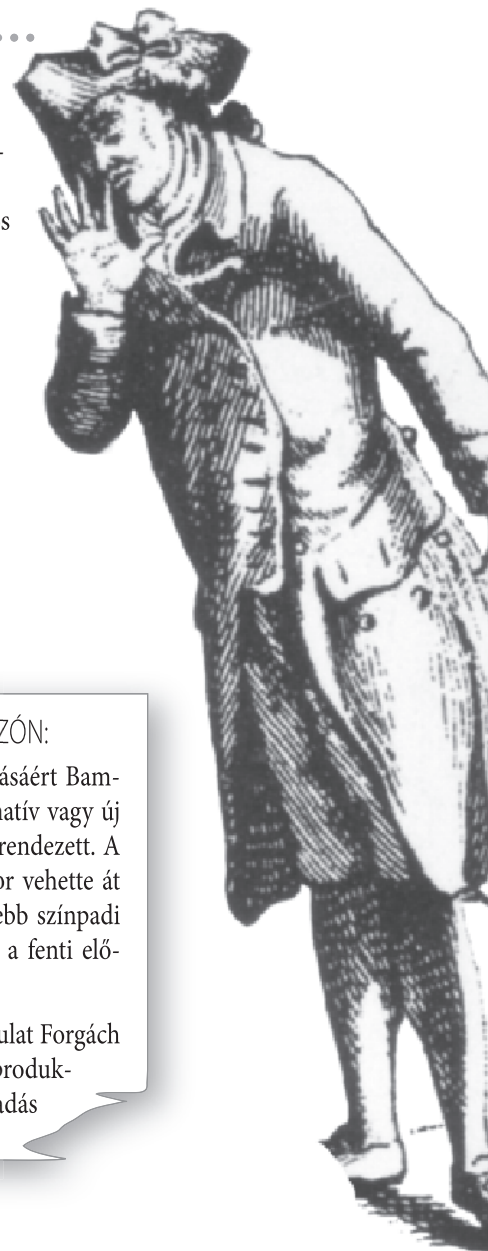
Grafika: Oláh Dóra
 Jelmez: Lengyel Zita
 Zene: Asztalos Alfréd és Gulyás Zsolt
 Rendezőasszisztens: Borbély Éva
 Koreográfus: Tóth Laura

Rendező: Oláh Tamás

A CSOPORT EDDIGI DÍJAI A TALÁLKOZÓN:

2012 – *Faust: Esse immor(t)alis* című előadásáért Bam-bach Róbert-díjjal jutalmazták a legjobb alternatív vagy új formákat kereső előadást, melyet Oláh Tamás rendezett. A legjobb férfi mellékszereplő díjat Katona Gábor vehette át a 7 fő bűn megformálásáért, valamint a legszebb színpadi beszédért járó díjat Bicskei Kata vihette haza, a fenti előadásban nyújtott teljesítményért.

2013 – A magyarkanizsai Gondolat-Jel Társulat Forgách András – Jean Cocteau *Vásott kölykök* című produkciójáért kiérdemelte a zsűri különdíját. Az előadás rendezője Oláh Tamás volt.

Ma a Találkozó színpadán

JÓZSEF ATTILA SZÍNJÁTSZÓ CSOPORT,
NAGYKIKINDA

A József Attila Színtársulat immár 70 éve működik. A kezdetek óta színvonalas előadásokkal örvendezteti meg a helyi és környékbeli közönséget. A Vajdasági Magyar Amatőr Színjátsszók Találkozásóján a kezdetektől folyamatosan részt vesz. 2000-ben nyert a társulat a *Nyugati világ bajnoka* című előadással. 2010-ben az *Édes fiaim* című drámával Pataki László-díjban részesültek. Nagy hangsúlyt fektettek a múltban és a jelenben is az utánpótlás nevelésére. Az elmúlt néhány évben jelentősen megfialodott a csoport, és új rendezők is akadtak...

A József Attila színjátsszó csoport bemutatja:

Háy János:
A Gézagyerek (95')
Istendráma

Szereplők:

- Gézagyerek – Tóth Dániel
- Rózsika néni – Tóth Ramóna
- Banda Lajos – Kószó Endre
- Herda Pityu – Tóth Martin
- Krekács Béla – Budai József
- Ági – Molnár Andrea
- Szomszéd férfi – Király Sándor
- Szomszéd nő – Kószó Szandra
- Marika – Budai Beáta
- Vízike – Gábor Szintia
- Zsiga – Körmendi Evira

A rendező munkatársai:

Súgó: Buszia Dianna
Ügyelő: Budai Andrea
Fény: Petrovszki Martin
Zene: Kancsár Krisztián
Technika: Barna Áron

Rendező: Király Sándor

A CSOPORT EDDIGI DÍJAI A TALÁLKOZÓN:

1996 – A szemle különdíját Lepár Ferenc színjátsszó kapta.

1997 – A legjobb női epizódszereplő díját Szabó Ilona érdemelte ki.

1999 – Peter Weiss *Mockinpott úr kínjai és meggyóttatása* című szatirikus játékáért a csapat Bambach Róbert-díjjal térhetett haza az új kifejezési formák megvalósításáért.

2000 – John M. Synge *A nyugati világ bajnoka* c. színművével a legjobb előadásért járó Pataki László-díjat érdemelte ki, valamint a legjobb női főszereplőnek járó díjat Szabó Ilona vihette haza.

2001 – Heltai Jenő *Néma levente* c. vígjátékában Beatrice szerepének alakításáért a legjobb női mellékszereplőnek járó díjat nyerte el Kökény Gizella.

2002 – A csapat hazavihette a közönségdíjat. A legjobb férfi mellékszereplőnek járó díjat pedig Budai József érdemelte ki.

2003 – A legszebb színpadi beszéd díját Szabó Mónika szerezte meg.

2005 – Max Frisch *Biedermann és a gyújtogatók* szatirikus vígjátékáért kapták a Pataki László-díjat, a közönségdíjat, valamint a legjobb férfi főszereplőnek járó díjat is, melyet Tóth János vehetett át.

2006 – Ray Cooney *Dupla vagy semmi* c. vígjátékának a feldolgozásáért a legjobb hagyományos előadásért járó Garay Béla-díjat érdemelte ki a nagykikindai társulat.

2007 – Bródy Sándor *A tanítónő* című előadásban a legjobb női főszereplőnek járó díjat Kökény Gizellának osztották ki.

2009 – Edward Albee *Az amerikai álmom* című előadásban a legjobb férfi mellékszereplő díját Tóth Hunor, a Fiatalember szerepéért vihette haza.

2010 – Arthur Miller *Édes fiaim* című előadásáért Pataki-díjban részesültek a nagykikindaiak. Rendező: Lepár Ferenc.

2011 – Tamási Áron *Énekes madár* című előadásában a legszebb színpadi beszédért járó díjat Kömény Móra vehette át.

2012 – Garay Béla-díjban részesült a közönségteremtő tevékenységért.

2014 – *A mese marad* című előadás Garay Béla-díjas, valamint a legjobb férfi főszereplő díját Vendel megformálásáért Budai Józsefnek ítélte oda a zsűri.

Mesekönyv, avagy a színház nem matematika

A kupuszi Sturcz József Amatőr Színjátszó Csoport előadásának zsűrizéséről

Ez történt az előadás után, de még a zsűrizés előtt: Gondi Martina helyett idén Hajvert Lódi Andrea a zsűrizések moderátora, aki nem érti, hogy hogyan lehet az, hogy Kupuszinán minden legény tud énekelni és minden leány szép. Csonka Ferenc szerint manapság mindenki nagyon panaszkodik, hogy nagy az elvándorlás, az előadásban mégis az volt a legérdekesebb, hogy a hazaszeretet még erősebben jelen volt, mint az elvándorlás. Kálló Lilla sírva fakadt a produkció végére, Andi meg haza akarta vinni a klarinétot. Akkor most lássuk, mit mondott a zsűri.

Soltészky Tibort nem rikkatta meg az előadás, de majd-nem: ott küszködött a feltörő érzelmekkel, amikor a közönség ünnepelte a csapatot, hiszen jó érzés azt látni, hogy van olyan falu, ahol a lakosság apraja-nagyja, gondosan válogatva fenn van a színpadon, a többiek pedig a nézőtéren. Ahol minden színész virágot kap, és alig lehet leengedni a függönyt. Az Kupuszina lelke, hogy ennyire szeretik a színházat, ennyire szeretik egymást, hiszen nem futóbolondnak nézik azt, aki éveken át feláll a színpadra, hanem megbecsülik a munkáját.

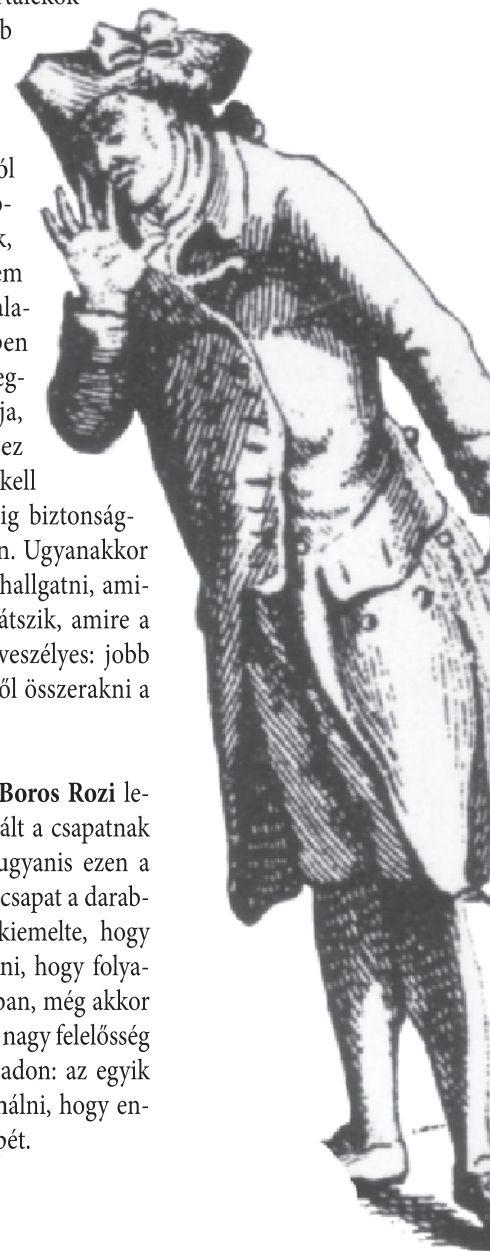
Soltészkynek hiányérzete abban támadt, hogy ez a stílus, de legalábbis ez a produkció nem ad lehetőséget olyan játékokra, mint amelyet az előző években nyújtott a csoport. Magyarán: tök jól el volt mesélve a történet, még jól el is volt énekelve, de voltak tartalékok a színészi játékban, a helyzetekben. Jobb lett volna helyzeteket játszani, és nem csak végigszaladni a történeten. Soly érzése az volt, mintha nem lett volna elegendő próbája a csapatnak, és abból adódhatott az, hogy nem voltak bonyolultak sem a figurák, sem a helyzetek, sem a képek. Szerinte a nyitókórus sem volt elég erőteljes: nem elég, ha egy valaki elkezdte a nótát, s a többiek majd szépen lassan rácsatlakoznak, egyszerre kell megszólalni, akkor lesz energiája. Úgy látja, hogy a lányok valóban szépek, viszont ez sem elég egy zenés darabhoz: dolgozni kell a hangterjedelmen is ahhoz, hogy végig biztonságban érezze magát a színész a dal közben. Ugyanakkor a Bagót játszó Guzsvány Attilát remek hallgatni, amikor énekel, de olyan lassú tempóban játszik, amire a színészek már azt mondják, hogy életveszélyes: jobb szüneteket tartani, mint sok apró részből összerakni a szóbeli közlendőnket.

Soly szakmailag a következőket emelte ki: A János vitéznek nagyon sokféle változata született meg az évek során. A kérdés az, hogy ebből a sok változatból a Sturcz csoport János vitéze melyik lehet. Az előadás egy naiv képeskönyv. Olyasmi, mint amikor egy mesekönyvhöz a gyerekek készítik az illusztrációt: egyszerű vonalakkal, egyszerű színekkel illusztrálnak egy viszonylag jól ismert történetet. Ugyanakkor egy kicsit olyan érzése támad az embernek, mintha a Petőfi-féle, petőfis világot idéző János vitézt játszanák a színészek és nem a zenés játékok: a stílusa közelebb van a népi játékhoz, mint a rafinált, a néző kegyeit hajhászó első magyar operettek egyikéhez.

Brestyánszki Boros Rozi legelőször is gratulált a csapatnak a bemutatóhoz, ugyanis ezen a napon debütált a csapat a darabbal. Másodszor kiemelte, hogy nagyon jó azt látni, hogy folyamatosan új arcok bukkanak fel a csapatban, még akkor is, ha a régiakat néha visszasírja. Szerinte nagy felelősség ennyi emberrel együtt dolgozni a színpadon: az egyik legnagyobb rendezői feladat azt megcsinálni, hogy ennyi ember ne vegye fel a biodíszlet szerepét.

Rozi kiemelte, hogy a falu népének el kell képzelnie – még akkor is, ha éppen nem rajtuk van a hangsúly, hanem éppen az Iluskán –, hogy ő éppen kicsoda a faluban, hiszen a rendezőnek nincs 36 szeme, hogy mindenkivel foglalkozni tudjon, aki a benn van a jelenetben. Azért kell kitalálni mindenkinek, hogy ne malmozva álljon egy-egy színész a sarokban és, hogy ne a ruhák kapják a legnagyobb figyelmet, hanem a színészi játék.

– Mindezt úgy kell megoldani, hogy a néző ne nézzon ki magának, de mégis szerepben legyen, mert ha a néző rád néz, akkor elvonod a figyelmet, nem arra fog nézni, akire kell, hogy nézzon. Jelen kell lenned tehát a színpadon és jelen kell lenned a figurában is. – hangsúlyozta ki Rozi a színjátszóknak.

Ezért nehéz jelent a tündéréké, ahol ráadásul a lányok egyformába vannak öltöztetve: biodíszletként vannak jelen egészen addig, amíg zajlik a jelenet a János vitéz és az Iluska között. Aztán egyszer csak meg-elevenedik: jön a tánc. Amikor lezajlik a tánc, akkor ismét visszaáll a biodíszlet. Rozi számára ez az előadást nem jó módon teszi stilizálttá. Az előadás végig billeg a stilizált és a nem stilizált között.

Érdekes és átgondolt, hogyan leépül az előadás: kezdődik egy tanyasi házzal (fel van rakva minden a színpadra), aztán folytatódik egy féllábbal stilizált palotával, majd a végén az üres színpad képe tárul elénk. Viszont, aminek nincs dolga a színpadon, annak nem kell ott lenni. Magyarán: mit keres a színpadon az a nagy kút, ha nincs semmi funkciója?! Ha a házat nézem, akkor is megértem már a kerítésből, hogy amögött egy ház van. Elfogadom, még ha a ház nincs is ott, csak a kerítés. Így túlsúfolt lett a színpad, ráadásul nagyon jó lett volna többet látni és érezni a falu népéből, a falu hangulatából.

Rozi is úgy látja, ahogy a Soly: pontosan tudja, hogy a csapaton belül egy-egy emberben milyen színészi kapacitások vannak, és úgy látja, hogy ebben az esetben elbillent a hangsúly a dalok felé, ami a színház kárára

nem volt lehetősége a nézőnek azonosulni a szereplő fájdalomával, bánatával, örömeivel stb. Ugyanakkor ezekből az érzésekből kellene, hogy megszülessen a dal. A daloknak nem volt meg a kellő dramaturgiájuk: a színészek kiálltak egymás elé vagy mellé és elénekelték a dalokat, de a dalokban is el kell jutni érzelmileg valahonnan valahová. Ezt a biodíszletnek is segítenie kell.

Rozi kiemelte, hogy az előadás egy kulcskérdése a fájdalom. A fájdalom pedig mindig jobban fáj és hasít, ha ellenpontozva van, ha van egy elrugaszkodási pont. Ez a pont ebben az előadásban Bagó. Ha János a pátoszt, szerelmet, fájdalmat testesíti meg, akkor Bagónak nagyon fontos lesz a humora. Nézzünk egy példát: ha Bagó úgy adja át Jánosnak a rózsát, hogy az ő szíve is beleszakad, akkor János szíve már nem tud annyira beleszakadni. Muszáj tehát, hogy ebben a pasiban legyen valami pajkosság, ami ellenpontja lesz a történetnek. „De a színház nem matematika és én nem igazságokat hirdetek!” – mondta Rozi, és kiemelte, hogy a tájszólást nagyon szerette az előadásban.

Rozi szerint a francia királyt játszó Fridrik Gábor nagyon sokat fejlődött, a szereposztás is nagyon szerencsés volt darab szempontjából. A francia királylány idegességében viszont teniszmeccset játszott a színpadon: a néző egy idő után belefáradt abba, hogy a folyamatos fel-alá járkálást kövesse. Ha egyszer rohan át a színpad egyik feléből a másikba a színész, akkor azt elfogadja a néző, ha viszont 36-szor, akkor elveszíti a hitelét és a hangsúlyát.

Táborosi Margaréta elsőbálozó a zsűriben. Elmondása szerint nagyon érdekes volt megfigyelni azt, ahogyan a közönség zizgett az előadás alatt, ahogyan összesúgtak a nézők egy-egy jelenetnél. Ez egy pluszt adott neki azon felül, hogy színházat nézett. Maró kiemelte, hogy a közösséget dicséri az élőzene, a kosztüm, a díszlet, a külön koreográfus. Lényeges, hogy mindezt fontosnak tartja a csapat és ki tudják hozni, szorítani.

Margaréta kiemelt pár fontos momentumot és személyt az előadásból:

Bagó érkezésének és részegedésének problémája: ha valaki részeg, annál mindig van egy üveg, de vajon iszike-e folyamatosan előttünk az, aki részeg, vagy esetleg van egy állapota és egyszer vagy kétszer iszik mindössze.

Biodíszlet újabb problematikája: ha hatan csinálják a színpadon ugyanazt, akkor az már tömeg, a táncosok és a kar tehát tömegben mozognak, ez pedig erős hatást gyakorolhat a nézőre abban az esetben, ha a színészek nem félig lesütött fejjel állnak a színpadon, hanem kifejezően, méltóságteljesen néznek. A tündérlányok kara kellemes báj és nőiességet hozott be az üres színpadra. Ha

viszont ezek a tündérlányok csak egy konkrét instrukciót kapnak, mint például azt, hogy mosolyogjanak vagy viselkedjenek úgy, mint a Halott menyasszony c. animációs filmben, kicsit furcsán, és mindenki ugyanazt csinálja, akkor a nézőnek sokkal erősebb lesz az összkép.

Az olyan darabokról, mint amilyen a János vitéz is vagy az Ember tragédiája, van egy előtűdásunk, egy elképzelésünk, hogy az hogyan is nézhet ki. Ez az elképzelés nem feltétlenül valós: nem feltétlenül szükséges az, hogy mindig a klasszikus elemekhez nyúljunk, hogy például mindig ilyen jellegű ruhákat használjunk egy ilyen előadásban. Fontos megküzdeni az előtűdással, és mögő látni a darabnak, mert ez a fajta tudás automatikusan vonja maga után ezt a díszletet, ezt a jelmezt.

Az udvaronc jeleneténél hiányzott a „meghaltak!” kijelentés mögöttes tartalma, az, hogy azokat, akik az életüket vesztették, ismertük, sőt a mi vitézeink voltak. Ha a tömeg itt is együtt mozogna, és egyszerre kiáltana fel, hogy „ott történik valami!”, akkor sokkal több hatást érhetnénk el.

Fontos az, hogy bele kell gondolni azokba a szituációkba, amelyek a színpadon történnek: milyen lenne, hogyan reagálnánk rá, ha nem a színpadon, hanem a való életben kerülnénk az adott szituációban. Ezt a reakciót kellene a színpadon is visszahozni.

János esküje Iluska felé akkor lesz erősebb, ha meginog benne egy kicsit a francia királylány felé, hiszen a valóságban is az embernek vannak kémiai reakciói. Abban van a kihívás, hogy tudjuk a kisagyunkban, hogy mit ígértünk a másiknak. Erősíti János karakterét, ha epednek iránta a nők, de ő viszont tudja, hogy neki csak egy nő kell.

Az előadás bővelkedett számos szép pillanatban is: például amikor Bagó elmondja Jánosnak Iluska halálát, vagy amikor a királylány egyedül marad a színpadon. Ekkor viszont a díszletet kihordó fiúknak nem lenne muszáj sunyázniuk, teljesen beleférne, ha használnák a díszlet elemeit, ha például keringőznének vele a színpadon.

Holnap a Találkozó színpadán

Vasárnapi színházszieszta

Ha vasárnap, akkor öt előadás! A könnyebb emésztés érdekében a holnapi színházmenünk már ebéd előtt rendelhető: 11 órától a KEX Egyesület lép színpadra. Ebéd után, délután kettőtől a szabadkai Zsebtársulat mutat nekünk valami klasszikust nem pont klasszikus módon, majd a magyarkanizsai Ozoray Árpád Magyar Művelődési Egyesület Színjátszó csoportja, a torontálvásárhelyi József Attila Művelődési Otthon Amatőr Színjátszó Társulata következik, és végül a topolyai Mara Amatőr Színház zárja a napot.

Április 12., vasárnap, 11.00 óra, színházterem

A ZENTAI KEX EGYESÜLET BEMUTATJA:

L. Frank Baum azonos című műve alapján:

Óz, a nagy varázsló (35')

Bábelőadás

Szereplők:

- Fendrik Zsolt
- Szabados Viktor
- Döme Zoltán

Rendező: KEX Egyesület

Az előadásról: Dorothyt egy forgósél Óz birodalmába repíti, ahol Glinda, a Jó Boszorkány adja tudtára, hogy elpusztította a Gonosz Keleti Boszorkányt. Dorothy a Jó Boszorkánytól megkapja a Gonosz Boszorkány Piros Cipellőjét, ám a Nyugati Boszorkány (A Keleti Boszorkány húga) megharagszik a lányra, s meg akarja szerezni tőle a varázscipőket. A Sárgaköves Úton Dorothy elindul Smaragdvárosba, hogy Óz, a nagy varázsló hazarepítse a fekete-fehér Kansasba. Útközben találkozik a Madárijesztővel, a Bádogemberrel és a Gyáva Oroszlánnal, akiknek ész, szív és bátorság kell. Ők is Dorothyval mennek...

A Kex Egyesület a közismert történet bábszínházi változatát hozza el. Megtartották a tanulságos történetet, csak a szereplőket aktualizálták a mai gyerekek kívánalmainak megfelelően.

Április 12., vasárnap, 14.00 óra,
a Tűzoltóotthon kisterme

A SZABADKAI ZSEBTÁRSULAT BEMUTATJA:

Aiszkhülosz: Leláncolt Prométheusza alapján:

Prométheusz light (45')

Új formákat kereső előadás

Szereplők:

- Prométheusz – Nyári Ákos
- Erő, Hermész – Verebes Andrea
- Karvezető – Siflis Anna
- Héphaisztosz, Ókeanosz – Búbos Dávid
- Ió – Grgity Nikoletta
- Török Szandra

A rendező munkatársa: Nagy Kornélia plakáttervező

Rendező: Lőrinc Tímea

Az előadásról: Mit jelent a mai világban „prométheuszi hősnek lenni”? Mit jelent láncok között élni? Mit azonosítunk ma a tűzzel? Miért kell vagy lehet a mártírságot vállalni? Kik azok, akik a büntetéseket kiszabják, akik ítéleznek felettünk?

Prométheusz egy fiatal, lázadó titán, aki a köz javát szolgálja, ugyanakkor a felsőbb hatalmak ellen küzd, és ezért büntetik meg. A Zsebtársulat előadásában öt fiatal és rendezőjük keresi a válaszokat a feltett kérdésekre saját szövegeik és Aiszkhülosz drámájának segítségével. Nem születnek konkrét, helyes válaszok, ám egy valamire sikerül rájönniük: „Onnan fogod tudni, hogy jól vagy, ha nem találsz senkit, akinek a helyében lennél. És bármibe kerül, vagy akármi fáj, tudod, hogy élni lehet is, nem csak muszáj.”

Holnap a Találkozó színpadán

Április 12., vasárnap, 15.45 óra, színházterem

A MAGYARKANIZSAI OZORAY ÁRPÁD MAGYAR MŰVELŐDÉSI EGYESÜLET SZÍNJÁTSZÓ CSOPORTJA BEMUTATJA:

Németh Ákos:

A webáruház (75')

Dráma

Szereplők:

- Martina – Széll Réka
- Viki – Apró Alexandra
- Bálint – Karapándzsity Kristóf
- Melinda – Rekecki Dóra
- Lóránt – Apró Ádám

A rendező munkatársai:

Diszlet és jelmez: Krályevácski Eszter

Fény- és hangtechnika: Kiss Tamás

Súgó-ügyelő: Bicskei Dianna

Rendező: Krályevácski Eszter

Az előadásról: Martina és Viki unják az iskolát. Mindketten tizennégy évesek, mindkettejüknek világos, hogy a szüleikre nem számíthatnak semmiben, és mindketten népszerűsége vágnak, legalábbis osztálytársaik körében. Sajnos ezzel baj van: egyikük sem igazán a társaság középpontja... Viszont van egy ötletük!

A magyarkanizsai diákok egy kortárs magyar drámaíró darabjával érkeznek a XX. Találkozóra. Nem is akármilyen drámaíróéval. Németh Ákos darabjait rendszeresen játsszák Németországban, Angliában, Franciaországban. *A webáruház (The Web Emporium)* című darabjának New York-i premierjét a *The Midtown International Theatre Festival* keretében tartotta Manhattanben 2013-ban, így mintegy három évtized után először játszott New York-i hivatásos színház magyar színdarabot.

Április 12., vasárnap, 18.00 óra, színházterem

A TORONTÁLVÁSÁRHELYI JÓZSEF ATTILA MŰVELŐDÉSI OTTHON AMATŐR SZÍNJÁTSZÓ TÁRSULATA BEMUTATJA:

Horváth Péter:

Kilencen, mint a gonoszok (120')

Vígjáték

Szereplők:

- Slomó – Kovács István Coci
- Magda – Kovács Csilla
- Jenő – Gutváj Csongor
- Áprilka – Cvetković Cikora Mónika
- Rezső – Antal Ferenc
- Lici – Fábán Eszter
- Franklin Benjamin – Bakator János
- Sándor – Tóth Zsolt
- Lakatos – Alföldi József

A rendező munkatársai:

Díszlettervező: Bakator János

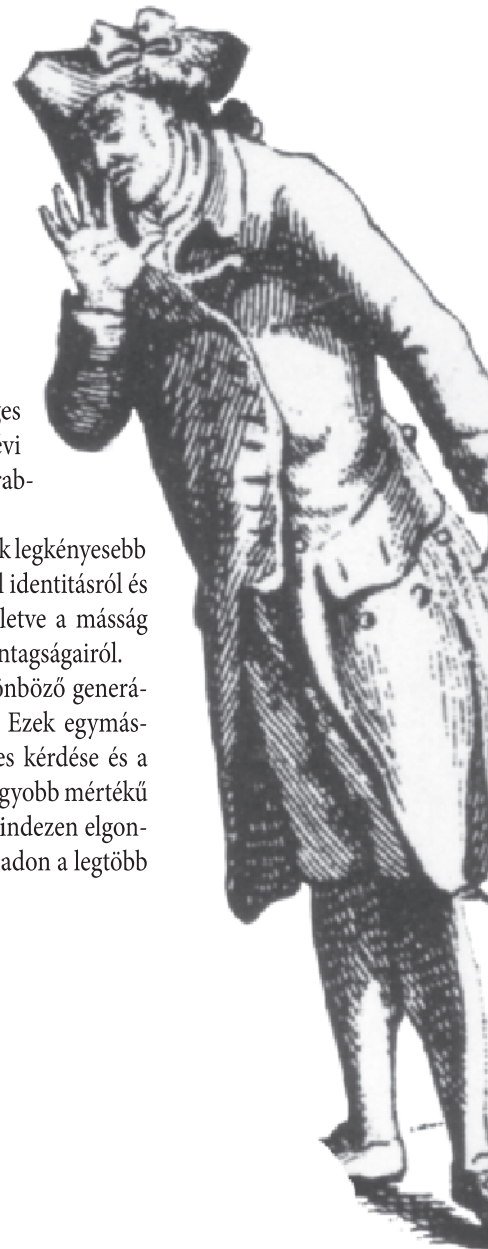
Súgó: Alföldi Eszter

Rendező: Bakator János

Az előadásról: Horváth Péter fergetes komédiája a József Attila Színház 2001. évi vígjátékpályázatának egyik díjnyertes darabja.

A humor szikéjével boncolgatja korunk legkényesebb kérdéseit: könnyek között kacagatva szól identitásról és asszimilációról, önmagunk és mások, illetve a másság vállalásának és elfogadásának örök viszontagságairól.

A nézők ezúttal egy zsidó család különböző generációinak életébe nyerhetnek bepillantást. Ezek egymáshoz való viszonyulása, az öregség kényes kérdése és a hagyománytól, gyökerektől való egyre nagyobb mértékű eltávolodás, ami napjainkat jellemzi, s mindezen elgondolkodtató kérdések megjelenése a színpadon a legtöbb nézőt talán saját életével szembesítik...

Holnap a Találkozó színpadán

Április 12., vasárnap, 21.00 óra, színházterem

A TOPOLYAI MARA AMATŐR SZÍNHÁZ
BEMUTATJA:

Tasnádi István:

Finito, avagy a magyar zombi (70')

Tragikomédia

Szereplők:

- Blondin Gáspár – Sörfőző Károly
- Blondinné, Vali – Petrás Gizella
- Özv. Vecserákné, Blondin anyósa – Bata Rozália
- Tigris Niki popdívá – Ejzler Evila
- Pacsik Mária polgármester – Szabó Erika
- Dr. Juhos Buda rendőrőrnagy – Benedek Miklós
- Szomszéd Misi – Bencsik Richárd
- Pál médiaszemélyiség – Bogárdi Zsolt
- Reszlik Hajnalka Myrtil riporter – Vörös Emese
- Hivatalos Úr – Bencsik Bertalan

A rendező munkatársai:

Tecnikai munkatárs: Szőke Tamás

Díszletkivitelezés: Petrás Zoltán

Zene: Sörfőző Kornél

Rendező: Körmöci Petronella

Az előadásról: Egy, a feleségével átveszekedett este után az élet problémáitól meggyötört férj, Blondin Gáspár bezárkózik a budiba, és öngyilkossággal fenyegetőzik. Ezt próbálják kihasználni a környezetében élő haszonlesők. A feleség, a rendőrőrnagy, a polgármester, a szomszéd, a megbukott popdívá, valamint az egyik tévéshow stábjá. Szerződést íratnak alá az öngyilkosjelölttel, tévéműsort szerveznek élő közvetítéssel. Mindenki hasznot akar húzni a halálából, így Gáspár többször el is adja a halálát. A Blondin-ház környékén eluralkodik a kaosz...

IMPRESSZUM

Súgó – a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XIX. Találkozásának színlapja

Kiadja a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség

A fedőlapot Antóci Dorottya tervezte

Tördelő-szerkesztő: Bálint Tibor

Lektor: Kaszás Angéla

Szerkesztők: Hajvert Lódi Andrea, Kálló Lilla, Kiss Anita, Varga Tamás, Vörös Endre

A XX. Találkozó szakmai zsűrije

**Brestyánszki
Boros Rozi**

Zentán születtem. Óvodába és iskolába Szabadkán jártam. Aztán Újvidéken egy kicsit egyetemre is, de végül Szabadkán diplomáztam, viszont később Szegeden is éltem. Dolgoztam mint pincérnő, videókiállító, tolmács, titkárnő, gombatermesztő, sofőr, szervező, fordító (most ennyi jut eszembe). Ma főként dramaturgként keresem kenyerem a Szabadkai Népszínház Magyar Társulatánál. Kilencéves korom óta szeretek írni. Azóta teszem is. A vajdasági amatőr társulatok munkáját tíz éve követem szeretettel és figyelemmel. És ahogy Hamvas mondja: „Ami voltam vagyok, de ami lettem, nem voltam mindig.”

Soly, ahogyan a szakmában, a színjátszók közül mindenki hívja, hazaérkezik a Vajdaságba. Pályája talán a színházművészet határtalanságát tükrözi, hiszen Európa számos pontján tanult és tanított. Dolgozott együtt a vajdasági magyar színházi alkotókkal a 80-as években, és sokszor ellátogatott hozzánk szakmai és baráti tanácsot adni a mainál még nehezebb időkben is.

Már debreceni gimnáziumi éve alatt csatlakozik az ottani színjátszó csoporthoz. Az egyetem alatt a Paál István vezette Szegedi Egyetemi Színpad színésze, majd diákvezetője lett; tanult József Szajna híres Stúdió Színházában, Jerzy Grotowski Laboratórium Színházában. Oktatói, tréneri munkáját már ebben az időszakban elkezdte, mesterével együtt színészténinget vezetett Magyarországon sokhelyütt. A nyolcvanas évek elején rövid ideig dolgozott a Stúdió K-ban is.

1982. január 1-jétől a Rádiószínház dramaturgia, 2003. január 1-jétől annak megszűnéséig (2011. június 30.) ve-

Solténszky Tibor

Önálló kötetek: *Decennium – A Szabadkai Népszínház Magyar Társulata 1995/1996–2004/2005* (Forum, 2005), *Színházi alapok amatőröknek – Kézikönyv amatőr színtársulatok részére* (Vajdasági Magyar Művelődési Intézet, 2009).

Jelentősebb önálló drámák: *A révész satuja*, *Érintetlen*, *Stranger in the Night*, *Csörte*, *Fanyar ódium*, *Vörös*.

Jelentősebb adaptációk/parafrázisok: *Moebius* (Abe Kóbo: *A homok asszonya*), *A tengeren nincsen sár* (James Cain: *A postás mindig kétszer csenget*), *Egy elmebeteg nő naplója* (Csáth Géza nyomán)

Jelentősebb drámák társszerzőként: *Nem fáj!* (Agota Kristof, Ilan Eldad), *Záróra* (Pálfy Ervin, Szőke Attila, Mezei Zoltán), *Adieu*, *Bandi* (Kalmár Zsuzsa, Ralbovszki Csaba, Kovács Nemes Andor).

Színházi bemutatók: Népszínház (Szabadka), Katona József Színház (Budapest), Thália Színház (Budapest), Békéscsabai Jókai Színház, Zentai Magyar Kamaraszínház.

zetője. Rádiós művészeti tevékenysége mellett számtalan újságírói területen is aktív: újságot szerkeszt, cikkeket ír, olvasószerkesztő, rádiós és tévériporter, kommentátor; színházi dramaturg; a 90-es években megjelent több verslemez szerkesztő-rendezője. Egyre több szöveget ír színpadra, s egyre többet rendez...

A londoni Nemzeti Színház Kelet-Európának szánt színházi (Seeding a Network) és drámapedagógiai (Branching Out) szakmai továbbképzéseinek magyarországi koordinátora. Tanított Dublinban, az EDERED európai ifjúsági színházi kurzusán, az Interplay '98 drámaíró fesztiválon Berlinben, Athénben, s ennek a vándor-fesztiválnak 2002-ben magyarországi szakmai igazgatója.

Észtországban, Szlovákiában, Romániában, Horvátországban a King Baudouin Foundation és az Európai Kulturális Alapítvány megbízásából vezetett szakmai tréningeket. Több színházi képzési szakanyag kidolgozásában vagy lektorálásában vett részt.

Az utóbbi négy évben szabadúszó dramaturg, rendező, művész-tanár. És ismét boldogan és gyakran megfordul a Vajdaságban.

A vajdasági Zenta városában született, és itt hatott rá meghatározóan a Tisza menti település kultúrája és színház-szeretete. Az Újvidéki Művészeti Akadémia elvégzése után majd két évadon keresztül dolgozott az Újvidéki Színház társulatában, színészi fejlődését fokozatosan fejlesztő szerepek megformálásával. Budapesten a Színház- és Filmművészeti Egyetem rendező-koreográfus szakán első generációsként végzett 2014-ben, azóta Hernyák György tanársegédjeként dolgozik a Művészeti Akadémián, így továbbadva megszerzett tudását a következő generációk színészeinek.

Rendezéseit többször ihlették vajdasági írók, és e hely specifikus identitása: a *Tavaszi – hős kis ibolyák* (Domonkos István írásai alapján) az Újvidéki Színház és a Művészeti

Akadémia produkciója, *Az ember komédiája* (Sziveri János élete és versei alapján) a szabadkai Kosztolányi Dezső Színház előadása, Terék Anna *Vajdasági lakodalom* című műve a szabadkai Népszínház előadása. Munkáira a megszokott színházi sablonok felbontása, és a folyamatos rákérdezés jellemző.

Több éve visszajáró vendégtanára a MADT-tábornak, többször vett részt a drámaíróversenyen, és a felolvasószínház munkáiban.

Táborosi Margaréta